

Arrest

nr. 309 323 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. EYKERMANN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op 6 mei 2024.

Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 22 september 2015 en op 9 juni 2021, alsook in Duitsland op 19 oktober 2017.

Op 14 mei 2024 verzoekt verweerder de Zweedse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

Op 14 mei 2024 stemden de Zweedse instanties hiermee in, met toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 19 juni 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2024. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A. H.

voornaam: I.

geboortedatum: 01.12.1985

geboorteplaats: Damascus

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. H. I., verder de betrokkene genoemd, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, bood zich op 29.04.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 29.04.2024. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Zweden.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende Zweden op 22.09.2015 en op 09.06.2021 en in Duitsland op 19.10.2017.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 06.05.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde een zus te hebben die in België verblijft en hier erkend is als vluchteling A. H. M. (ov nr. xxx). Verder gaf betrokkene aan een zus te hebben die in Duitsland verblijft en er erkend is als vluchteling, A. H. R. en 4 broers die in Zweden verblijven: A. H. A. (Zweedse verblijfskaart), A. H. A. (Zweedse nationaliteit), A. H. M. (Zweedse nationaliteit) en A. H. K. (Zweedse nationaliteit). Betrokkene verklaarde verder nog verschillende oom en tantes te hebben die in Zweden, Duitsland, Malta en Denemarken verblijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen paspoort of identiteitskaart voorleggen, hij verklaarde dat de Zweedse instanties zijn oude paspoort en identiteitsbewijs in beslag nam, betrokkene stelde dat de Duitse instanties zijn 2 meest recente paspoorten beslag nam.

Betrokkene verklaarde dat hij Syrië, waar hij werd geboren, op 26 of 27.04.2004 heeft verlaten. Hij reisde per vliegtuig naar de Verenigde Arabische Emiraten en verbleef er ongeveer 11 jaar in Abu Dhabi en Dubai.

Vervolgens trok hij per vliegtuig via Libanon naar Turkije waar hij ongeveer 10 dagen in Izmir verbleef.

Betrokkene maakte per boot de oversteek naar Griekenland waar hij rond 2015 aankwam. Hij trok verder via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar Zweden waar hij op 20.09.2015 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij tot 2017 in Zweden verbleef en er een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij reisde in oktober 2017 naar Duitsland waar hij tot januari 2018 verbleef. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in maar werd door de Duitse instanties afgewezen en teruggestuurd naar Zweden.

Betrokkene verbleef opnieuw in Zweden van januari 2021 tot 28.04.2024. Hij diende er opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden 3 keer een negatieve beslissing kreeg en geen nieuw verzoek kan indienen. Hij vertrok uit Zweden en reisde via Denemarken en Duitsland naar België waar hij op 28.04.2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij naar België reisde en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij met zijn ervaring in de bouwsector hier veel kans heeft om werk te vinden. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij er geen nieuw verzoek kan indienen. Hij stelde dat ze

hem onrechtvaardig behandelden en geen kansen hebben gegeven. Betrokkene verklaarde aan alle voorwaarden te voldoen om als vluchteling erkend te worden maar toch geweigerd te zijn in Zweden. Op 14.05.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Zweedse instanties. Zij stemden op 14.05.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Arlanda in Stockholm.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 14.05.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement”

impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 14.05.2024 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij met zijn ervaring in de bouwsector hier veel kans heeft om werk te vinden. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij er geen nieuw verzoek kan indienen. Betrokkene stelde dat hij in Zweden onrechtvaardig werd behandeld en geen kansen kreeg. Indien betrokkene wil impliceren dat het onrechtvaardig is dat zijn verzoek in Zweden werd afgewezen benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring,

betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden aan alle voorwaarden voldeed om erkend te worden als vluchteling maar de Zweedse instanties zijn verzoek toch hebben afgewezen. We merken om dat het niet aan betrokkene is om zijn eigen verzoek te beoordelen. We benadrukken dat Zweden verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder merken we nogmaals op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (Martin Nyman, Tomas Alvarsson, Anna-Pia Beier, Johannes Björhn, Johanna Hilding, Leticia Mendez, Karl Nilsson and Siri Sandin, "Asylum Information Database –Country Report – Sweden", laatste update 19.04.2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida p. 45: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is. (AIDA p. 45)

Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Zweden 3 keer werd afgewezen en hij geen nieuw verzoek kan indienen.

Het AIDA-rapport stelt dat wanneer een verzoek finaal werd afgewezen een verzoeker enkel een nieuw verzoek kan indienen of het verzoek kan laten heronderzoeken als hij nieuwe elementen kan voorleggen. (AIDA p. 73) Dat een verzoek dat in het verleden reeds werd beoordeeld en afgewezen niet in dezelfde vorm opnieuw kan worden ingediend en onderzocht zonder nieuwe elementen aan te brengen duidt ons inziens niet op aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida p. 65)

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. (Aida p. 75). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida p. 81)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Volgens het Aida-rapport hebben is de toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk

gewaarborgd gedurende hun procedure. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen en die Zweden niet hebben verlaten hebben nog steeds recht op dringende medische verzorging maar ontvangen geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida p. 86-87) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse autoriteiten (4).

Verzoekende partij wordt sinds 21 juni 2024 vastgehouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

2. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de behandeling van de zaak in de Franse taal. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat, behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, de beroepen worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. De bestreden beslissing is in het Nederlands gesteld, zodat de zaak prima facie in het Nederlands moet worden behandeld.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgende middelen aan:

“schending van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting tot motivering van administratieve handelingen, de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), schending van het beginsel dat de Autoriteit rekening moet houden met alle elementen van de zaak, schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3, lid 2, van de verordening Dublin II, van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en van de grondigheid.”

Verzoekende partij licht het volgende toe:

“OVERWEGENDE dat de genomen beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker wordt onderworpen aan de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in ZWEDEN. Dat deze laatste reeds 3 vergeefse verzoeken om internationale bescherming in Zweden heeft ingediend, ondanks de talrijke elementen die verzoekster heeft aangevoerd. dat indien de beslissing ten uitvoer zou worden gelegd, verzoeker gedwongen zou zijn zijn zus, die in België als vluchteling is erkend, te verlaten. dat er een reëel risico bestaat dat hij zal worden teruggestuurd naar ZWEDEN, waar hij gezien de opvangomstandigheden zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. DAT in het kader van de toetsing aan artikel 3 van het EVRM alle informatie over de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in ZWEDEN moet worden geverifieerd. DAT artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat : “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. DAT, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verklaard, indien artikel 3 van het Verdrag is geschonden, “rekening moet worden gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van de asielzoeker, die inherent is aan zijn status van asielzoeker, als gevolg van zijn migratieroute en de traumatische ervaringen die hij eventueel daaraan voorafgaand heeft gehad” (MSS/BELGIUM, §232).

OVERWEGENDE dat de wederpartij in deze zaak de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht. dat verzoeker niettemin heeft aangevoerd dat de opvang- en behandelingsvoorwaarden voor asielzoekers in ZWEDEN bijzonder moeilijk waren/zijn.

WIE stelt dat :

“Immigrantenpopulaties werden altijd in het bijzonder getroffen door de COVID-19 pandemie. Ontwikkelingsprojecten in het noorden van het land gingen door zonder toestemming van de betrokken inheemse gemeenschappen. De regering beloofde een nieuwe wet over gendererkenning bij de burgerlijke stand op basis van zelfidentificatie. Voorstellen om de surveillancebevoegdheden van de politie uit te breiden en het recht van particuliere beveiligingsbedrijven om geweld te gebruiken, hebben tot bezorgdheid geleid.

Er zijn nieuwe maatregelen van kracht geworden die de mogelijkheden voor vluchtelingen en migranten om gezinshereniging te krijgen, beperken”.

(Beschikbaar

op:

<https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-central-e/article/suede-rapport-annuel-2021>

“In sommige buurten met veel criminaliteit en sociale uitsluiting, vooral onder jonge mannen, is het vuurwapengeweld toegenomen. Vrouwen uit de betrokken wijken organiseerden in september een demonstratie om op te roepen tot sterkere maatregelen tegen sociale ongelijkheid en armoede.” (

Beschikbaar

op:

<https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-central-e/article/suede-rapport-annuel-2021>

“Volksgezondheidsstudies hebben aangetoond dat immigranten nog steeds onevenredig vaak ernstige of fatale vormen van COVID-19 krijgen. Deze studies hebben in het bijzonder gewezen op socio-economische factoren, zoals overbevolkte huisvesting, en een lagere vaccinatiegraad.” (

Beschikbaar

op:

<https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-central-e/article/suede-rapport-annuel-2021>

OVERWEGENDE dat de Immigratiewet 2021 het moeilijker maakt voor vreemdelingen om een permanente verblijfsvergunning te krijgen.

"In Zweden zijn net nieuwe regels voor migratie van kracht geworden. Vanaf nu zijn verblijfsvergunningen voor vluchtelingen beperkt in de tijd in plaats van permanent.

De wet werd vorige maand goedgekeurd door het Zweedse parlement. Ze vervangt de tijdelijke wetgeving die vijf jaar geleden werd ingevoerd om het recordaantal asielaanvragen te verminderen.

Voor de veranderingen in 2016, en onder een wet die dateert uit 1984, gaf het Scandinavische land bijna altijd permanente verblijfsvergunningen aan vluchtelingen en asielzoekers. Maar de nieuwe regels die de sociaaldemocratisch-groene regering eind april voorstelde, maken deze norm ongedaan. Vergunningen zullen alleen worden verlengd als de omstandigheden waaronder ze oorspronkelijk zijn afgegeven nog steeds gelden.

De nieuwe wet introduceert ook de mogelijkheid van Zweedse taal- en burgerkennisproeven voor iedereen die langer in het land wil blijven, waarvan de volledige details in een afzonderlijk proces zullen worden vastgesteld. Sommige rechtengroeperingen hebben hun bezorgdheid geuit over dit restrictievere beleid. Amnesty Zweden zei: "De nieuwe immigratiewet zal het moeilijker maken voor slachtoffers om zich te richten op integratie, om te integreren in de Zweedse samenleving en om de arbeidsmarkt te betreden.

Tegelijkertijd zal de Zweedse migratiedienst gedwongen worden om aanzienlijke middelen te investeren in heronderzoeken."

Getroffen arbeidsmigranten, studenten en bezoekers De wetswijzigingen gelden ook voor iedereen die naar Zweden komt op een werk-, studenten- of familievisum en een permanente verblijfsvergunning aanvraagt.

Nieuwkomers moeten nu minstens drie jaar in het land wonen voordat hun aanvraag voor een permanente verblijfsvergunning in overweging wordt genomen. Daarnaast krijgen mensen die naar Zweden reizen om zich bij een familielid te voegen automatisch alleen een tijdelijke verblijfsvergunning.

Ze moeten ook bewijzen dat ze in hun eigen onderhoud kunnen voorzien door in 2021 een inkomensgrens van 8.287 kronen (ongeveer €809) per maand te bereiken.

De enige uitzondering op deze regel is voor Zweedse, Europese of Zwitserse burgers die hun echtgeno(o)t(e) of samenwonende partner mee willen nemen om bij hen te wonen.

Een consortium van Zweedse academici heeft hierover zijn bezorgdheid geuit. In een gedetailleerd rapport over de voorstellen schrijft de overkoepelende groep dat veel niet-EU/EVA onderzoekers die naar Zweden komen een permanente verblijfsvergunning willen aanvragen. Door deze procedure voor hen te bemoeilijken of ervoor te zorgen dat ze er niet voor in aanmerking komen, zou er een "braindrain" kunnen ontstaan, waarschuwde de groep.

Belangrijkste concessies van de Zweedse Groene Partij

De Zweedse migratiedienst heeft verklaard dat er geen overgangswetgeving is ingevoerd, dus aanvragen van mensen die vóór 20 juli een permanente verblijfsvergunning hebben aangevraagd, zullen volgens de nieuwe wet worden behandeld.

Na 2016 werd in Zweden een migratiecomité gevormd om voorstellen in te dienen over de inhoud van de definitieve wetgeving. Na talrijke debatten tussen de partijen werden 20 definitieve voorstellen verworpen.

De Groenen, de junior partner in de regeringscoalitie van het land, verzette zich tegen een voorstel om een maximum te stellen aan het aantal asielzoekers dat Zweden jaarlijks mag binnenkomen.

Het uiteindelijke wetsvoorstel bevat geen plafond voor het aantal asielzoekers.

De Groene Partij won ook een concessie dat mensen die niet in aanmerking komen voor asiel toch in Zweden mogen blijven op humanitaire gronden." (artikel beschikbaar op: <https://fr.euronews.com/2021/07/21/suede-entree-en-vigueur-de-la-nouvelle-loi-sur-l-immigration>)

OVERWEGENDE dat uw Raad in Uitspraak nr. 141.818 van 25.03.2015 in herinnering bracht dat met betrekking tot "het onderzoek van een algemene situatie in een land, het EHRM vaak belang hecht aan informatie uit recente rapporten van internationale organisaties die onafhankelijk zijn in de verdediging van de mensenrechten".

Dat als hij terugkeert, hij bang is dat hij gedwongen wordt om terug te gaan naar zijn land.

DAT hij het risico loopt teruggestuurd te worden naar zijn land als hij terugkeert naar ZWEDEN.

DAT hij noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming in ZWEDEN heeft.

DAT dit een voorwaarde is voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

QUE :

"Zweden wil "het minst aantrekkelijke land van Europa" worden om asielzoekers af te schrikken

De liberaal-conservatieve regering en extreem-rechts hopen met behulp van een internationale voorlichtingscampagne de toestroom tot een minimum te beperken.

Officieel maken de Zweden Democraten (SD, extreem rechts) geen deel uit van de regering. De conservatieven, liberalen en christendemocraten blijven dit herhalen.

En toch, op dinsdag 24 januari, toen de minister van Immigratie, Maria Malmer Stenergard, een persconferentie gaf om de nieuwe richtlijnen voor het Zweedse immigratiebeleid te presenteren, werd ze vergezeld door de SD-leider in het parlement, Henrik Vinge MP, die verantwoordelijk was voor de helft van de presentatie.

De belangrijkste maatregelen, die twee dagen voor de bijeenkomst van de EU-ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken in Stockholm op donderdag 26 en vrijdag 27 januari werden aangekondigd, omvatten de lancering van een internationale informatiecampaignede om de rest van de wereld te laten weten dat Zweden "het paradigma heeft veranderd" als het gaat om asiel en immigratie. Het is nodig om "een einde te maken aan de absurditeit" die er volgens de minister uit bestaat "dat de Zweedse overheid Zweden in het buitenland aanprijst als een land met veel voordelen, dat heeft geholpen om mensen hierheen te halen".

"Paradigmaverschuiving

Van nu af aan zal het Scandinavische koninkrijk "op het gebied van asiel niet genereuzer zijn dan vereist door de Europese wetgeving en internationale verdragen", aldus mevrouw Malmer Stenergard. Naast haar verzekerde Henrik Vinge, die zijn carrière begon als hoofd communicatie bij de SD voordat hij een van de leiders werd, het publiek dat de regering sinds haar aantreden op 18 oktober al veel heeft gedaan, in het bijzonder om uitzettingen te versnellen.

Maar "om deze paradigmaverschuiving te laten doorbreken, moeten we de informatie over het nieuwe migratiebeleid breder verspreiden", legde de minister uit. Vandaar de nogal vage campagne die de regering heeft aangekondigd en die gericht is op Zweedse overheden in het buitenland, ambassades in Stockholm en de niet-Zweedse media.

In 2015 kochten Denemarken en Noorwegen krantenadvertenties in Libanon en Afghanistan om potentiële bannelingen ervan te weerhouden daarheen te gaan. In maart 2020 ging Jimmie Akesson, de leider van de SD, naar de Grieks-Turkse grens om folders uit te delen en beweerde dat Zweden "vol" zat.

Volgens mevrouw Malmer Stenergard is het niet nodig om dergelijke methoden toe te passen: "Mond-tot-mondreclame mag niet worden onderschat", benadrukte ze en voerde aan dat als "163.000 mensen in 2015 heel Europa overstaken om het kleine, koude Zweden te bereiken", dat was omdat ze wisten dat "de regels hier genereuzer waren". Op de extreemrechtse zender Riks TV maakte Henrik Vinge duidelijk dat het doel van de meerderheid was om van Zweden "het minst aantrekkelijke land in Europa" te maken, om asielzoekers en smokkelaars aan te moedigen om "ergens anders voor te kiezen".

(Artikel beschikbaar op :
https://www.lemonde.fr/international/article/2023/01/25/stockholm-veut-dissuader-les-demandeurs-d-asile-de-venir-en-suede_6159310_3210.html)

QUE :

"Zweden lanceert jacht op illegale immigranten

Onder de maatregelen die de liberaal-conservatieve regering voor ogen heeft en die worden gesteund door extreem-rechts: identiteitscontroles inclusief DNA-afname en de verplichting voor ambtenaren om illegale immigranten aan te geven.

Op haar Instagram-account poseerde Maria Stenergard, de nieuwe minister van immigratie van Zweden, op 5 december in een zwarte blouse met haar handen plat op een tafel voor zich, alsof ze haar vastberadenheid wilde tonen. Onder haar portret staat een citaat uit een interview dat ze diezelfde dag gaf aan de krant Expressen:

"Degenen die geen recht hebben om in Zweden te zijn, moeten worden uitgezet. In het interview stelt ze dat haar doel is om "de schaduwmaatschappij uit te roeien".

Tijdens de campagne voor de parlementsverkiezingen in september beloofden rechts en extreemrechts om de deportaties van illegale immigranten op te voeren. De Conservatieven, Christendemocraten en Liberalen, die sinds 18 oktober in de regering zitten met de steun van de extreemrechtse Zweden Democraten (SD), schatten dat er 100.000 illegale immigranten in het land zijn. Deze cijfers worden niet bevestigd door de grenspolitie, die beweert dat 18.000 mensen verplicht waren het land te verlaten voor het einde van 2021, waaronder ongeveer 10.000 die verdwenen waren".

DAT Het opvangbeleid voor immigranten in Zweden is de afgelopen maanden strenger geworden.

DAT de uitvoerende macht van plan is afgewezen asielzoekers op te sporen en naar huis te sturen. Inderdaad:

"Zweden werd lang beschouwd als een gastvrij land, maar maakte in september 2022 een ommekeer in zijn migratiebeleid toen een centrumrechtse regering aan de macht kwam. Het land sloot geleidelijk zijn deuren voor migranten.

De deur gaat dicht. Zweden, dat sinds de Tweede Wereldoorlog lang werd beschouwd als een van de meest gastvrije landen van Europa, is begonnen aan een radicale koerswijziging.

Het koninkrijk, dat wordt beschreven als een "humanitaire supermacht", heeft zijn migratiebeleid heroverwogen nadat een centrumrechtse regering (Conservatieven, Liberalen en Christendemocraten), gesteund door de nationalistische Zweden Democraten (SD), aan de macht kwam.

Deze laatste, die spectaculair doorbrak bij de parlementsverkiezingen in september 2022, blijft met succes munt slaan uit het anti-immigratiesentiment.

Geconfronteerd met het feit dat sommige migranten die al enkele jaren in Zweden aankomen, er niet in slagen te integreren, wil de regering nu "het quotum van opvangen vluchtelingen terugbrengen van 6.400 naar 900 per jaar" tegen 2022, zei minister van Immigratie Maria Malmer Stenergard, die in oktober vorig jaar in haar functie werd benoemd.

"Ik ben ervan overtuigd dat immigratie alleen kan werken als het ordelijk verloopt.

Ons asielbeleid moet nu een afspiegeling zijn van wat er in de rest van de EU gebeurt. We kunnen ons niet blijven onderscheiden van andere vergelijkbare landen door genereuzere voorwaarden te hanteren", zei ze in een interview met Le Figaro.

"We willen de immigratie in verband met asiel verminderen, om te beginnen door het quotum van opgevangen vluchtelingen te verlagen tot 900 per jaar. Maar we zijn nog steeds een van de EU-landen die de meeste migranten per inwoner ontvangen", voegde ze eraan toe.

STRENGERE MAATREGELEN

Naast het verminderen van het aantal toegelaten vluchtelingen is de Zweedse regering van plan om "asielzoekers op te sluiten in transitcentra in Zweden terwijl hun situatie wordt onderzocht, om hen in de gaten te houden".

Daarbij komt het "einde" van de permanente verblijfsstatus voor vluchtelingen. "Ze zullen naar huis moeten terugkeren als de omstandigheden in hun land zijn veranderd en ze niet langer bescherming nodig hebben", zei Maria Malmer Stenergard.

Wat betreft illegale migranten en mensen van wie de asielaanvraag is afgewezen, wil de regering hen "opsporen" en naar huis sturen. Voor de uitvoerende macht moeten deze maatregelen migranten ontmoedigen om hun heil in Zweden te zoeken.

EEN MINDER INSCHIKKELIJKE BEVOLKING

Maar deze brandende kwestie, die de vier partijen in de regeringscoalitie en de SD volledig op één lijn brengt, blijkt ook populair bij een Zweedse bevolking die gefrustreerd is door het minder restrictieve migratiebeleid van de vorige sociaaldemocratische regering.

En sinds de migratiecrisis van 2015, waarin Zweden bijna 163.000 vluchtelingen opnam, een record in Europa, is 42% van de Zweden minder gastvrij geworden tegenover asielzoekers, volgens peilingen van Sifo en Ipsos. Vijf jaar later, in 2020, wil 58% minder vluchtelingen, ondanks een aanzienlijke daling van het aantal aankomsten. (Artikel beschikbaar op:

<https://www.cnews.fr/france/2023-04-12/sondage-64-des-francais-pensent-qu'il-faut-stopper-l'immigration-extra-europeenne>)

DAT Zweden zijn deuren sluit voor immigranten.

"Zweden, lang beschouwd als een land van welkom en asiel, is toegetreden tot de kring van Europese landen die hun migratiebeleid aanscherpen. Zweden sluit geleidelijk zijn deuren voor migranten. Deze beleidswijziging wordt bepleit door de centrumrechtse regering, die sinds september 2022 aan de macht is, en wordt gesteund door de nationalistische partij Zweden Democraten (SD). De Zweedse regering wil de migratiestromen indammen en vooral "het quotum van opgevangen vluchtelingen terugbrengen tot 900 per jaar", tegenover 6.400 in 2022. De Zweedse minister van Immigratie, Maria Malmer Stenergard, die in oktober 2022 in functie treedt, was in een interview met Le Figaro even duidelijk als categorisch over deze kwestie en sprak haar overtuiging uit dat immigratie alleen kan werken als het ordelijk verloopt. "Ons asielbeleid moet nu een afspiegeling zijn van wat er in de rest van de EU gebeurt. We kunnen ons niet blijven onderscheiden van andere vergelijkbare landen door genereuzere voorwaarden te hanteren", betoogde ze, erop wijzend dat haar land "nog steeds een van de EU-landen is die de meeste migranten per hoofd van de bevolking ontvangt".

Het verminderen van het aantal toegelaten vluchtelingen is niet de enige nieuwe maatregel waartoe Zweden heeft besloten. Er zijn er nog veel meer. De regering is ook van plan om asielzoekers "op te sluiten in transitcentra" terwijl "hun situatie wordt onderzocht om ze in de gaten te houden".

Einde permanente verblijfsstatus voor vluchtelingen Ook de permanente verblijfsstatus voor vluchtelingen wordt "beëindigd", zegt Maria Malmer Stenergard. "Ze zullen naar huis moeten terugkeren als de omstandigheden in hun land zijn veranderd en ze niet langer bescherming nodig hebben", legt de Zweedse minister van Immigratie uit. Op illegale migranten en mensen van wie de asielaanvraag is afgewezen, wordt jacht gemaakt. Ze worden onmiddellijk teruggestuurd naar hun land van herkomst.

In cijfers heeft Zweden sinds de migratiecrisis van 2015 163.000 vluchtelingen opgenomen, een record in Europa. Maar in de loop der tijd is alles veranderd.

Terwijl slechts 42% van de Zweden minder gastvrij was geworden tegenover asielzoekers, riep 58% vijf jaar later, in 2020, om minder vluchtelingen ondanks een aanzienlijke daling van het aantal aankomsten. (Artikel beschikbaar op:

<https://observalgerie.com/2023/04/13/voyage/immigration-suede-ferme-portes/>)

DAT Zweden bovendien besloten heeft om de toegang tot sociale uitkeringen te beperken vanaf 20.10.2023.

QUE :

"Op 20 oktober kondigde de Zweedse regering aan dat ze de voorwaarden voor het toekennen van sociale voordelen aan niet-Europese migranten wilde aanscherpen om nieuwkomers te ontmoedigen en de reeds aanwezige migranten "beter te integreren".

De regering, geleid door de leider van de conservatieve Middenpartij, Ulf Kristersson, werd een jaar geleden gevormd door een coalitie die voor het eerst werd gesteund door de extreem-rechtse partij Zweden

Democraten (SD), die geen ministers heeft. Deze coalitie werd gekozen met de belofte om immigratie en criminaliteit terug te dringen.

(...)

Zweden, waar 10,3 miljoen mensen wonen, staat bekend om zijn genereus sociaal beleid. Het land heeft "grote problemen" met in het buitenland geboren mensen die van sociale uitkeringen leven, voegden de politici eraan toe, zonder officiële gegevens over het onderwerp te verstrekken. De coalitie wil hervormingen doorvoeren zodat niet-EU-migranten verplicht worden om werk te vinden en Zweeds te leren. De regering wil ook een plafond invoeren voor het cumuleren van uitkeringen. Ze wil ook een nog niet gespecificeerde tijdslimiet opleggen tussen de aankomst van deze migranten in Zweden en het moment waarop ze een uitkering kunnen krijgen.

Daarnaast zijn Zweden en verschillende andere Noordse landen - Denemarken, Noorwegen, Finland en IJsland - op 31 oktober overeengekomen om hun samenwerking te intensiveren bij het uitzetten van illegale immigranten uit hun landen. Het is in het gemeenschappelijk belang van de Noordse landen dat "buitenlanders zonder verblijfsvergunning naar huis worden gestuurd", zei de Deense minister van Migratie, Kaare Dybvad Bek. "We moeten voorkomen dat ze door onze landen reizen en onder de radar van de autoriteiten verdwijnen." " Artikel beschikbaar op Immigration : Allemagne, Suède... Comment les pays européens durcissent leur politique - L'Express (lexpress.fr)

De vrees van verzoekster voor deportatie is derhalve gewettigd.

DAT overeenkomstig artikel 39/82, §4, alinea 4, van de wet van 15.12.1980 :

"De kamerpresident of de vreemdelingenrechter onderzoekt zorgvuldig en nauwgezet alle hem ter kennis gebrachte bewijsmiddelen, in het bijzonder die welke erop kunnen wijzen dat er gronden zijn voor schending van fundamentele mensenrechten waarvan niet kan worden afgeweken op grond van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

DAT in overeenstemming met artikel 3.2, §2, van het Reglement van DUBLIN III :

"Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die oorspronkelijk als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van asymmetrische tekortkomingen in de asielprocedure en de omstandigheden waarin asielzoekers in die lidstaat worden opgevangen, die leiden tot een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, de criteria van hoofdstuk III onderzoeken om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. "

dat de analyse van verweerder geen objectieve, onpartijdige en geïndividualiseerde analyse van verzoekers nood is.

OVERWEGENDE dat de genomen beslissing bijgevolg ontoereikend gemotiveerd is en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de motiveringsplicht schendt.

dat verzoeker, indien hij naar ZWEDEN wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt op een onmenselijke en/of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM."

3.3 Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van Verordening 343/2003/EG, en het daarin opgenomen artikel 3.2, aangezien voormelde Verordening, de zogeheten Dublin II-verordening, ondertussen al bijna 10 jaar is ingetrokken en vervangen werd door de Dublin III-verordening.

3.4. De Raad stelt prima facie vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de mogelijkheid laat om het verzoek om internationale bescherming ondanks de verantwoordelijkheid van Zweden toch zelf te behandelen, wijst de Raad erop dat dit inderdaad slechts een mogelijkheid is maar geen verplichting voor de verwerende partij. Het loutere feit dat verzoekende partij er zelf voor opteert dat België haar verzoek tot internationale bescherming behandelt maakt geenszins dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Uit de bestreden beslissing blijkt op het eerste gezicht genoegzaam dat de

verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij waarom zij haar verzoek tot internationale bescherming in België wenst behandeld te zien. De verwerende partij heeft duidelijk gemotiveerd waarom deze aangevoerde redenen niet volstaan om het verzoek in België te behandelen.

3.7. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij in aanmerking nam dat een overdracht aan de Zweedse autoriteiten niet mogelijk is indien zou vaststaan dat verzoekende partij hierdoor een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening hield met verzoekers verklaringen en met de bemerkingen die worden gemaakt omtrent de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Zweden en dat zij tot de volgende conclusie is gekomen:

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Zweden te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

3.9. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt in eerste instantie dan ook uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.10. In de bestreden beslissing heeft verwerende partij in eerste instantie geoordeeld dat niet blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Ook de opvang van verzoekers om internationale bescherming is volgens verwerende partij gegarandeerd in Zweden en wordt niet als menonwaardig beschouwd. Verwerende partij heeft zich hierbij gesteund op relevante, actuele landeninformatie over Zweden, met name het aangehaalde AIDA-rapport, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat onder meer specifiek handelt over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders.

3.11. Verzoekende partij haalt in haar middel een uittreksel aan van een jaarverslag van Amnesty International van 2021 betreffende de mensenrechtensituatie in Zweden, waarin een aantal algemeen-heden betreffende de Covid-pandemie en nieuwe wetgevende initiatieven worden besproken die migrantenpopulaties benadelen. Daarnaast haalt zij een internetartikel aan betreffende wetswijzigingen in Zweden die het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning voor vluchtelingen en gezins-hereniging bemoeilijken. Deze algemene informatie kan echter niet op de situatie van verzoekende partij als ‘Dublin-terugkeerder’ worden betrokken.

3.12. Ook waar verzoekende partij erop wijst dat door de gewijzigde wetgeving vluchtelingen in Zweden moeilijker een permanente verblijfsvergunning krijgen en dit hun integratie zal bemoeilijken, wijst de Raad erop dat richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming via artikel 24 toestaat dat een tijdelijke verblijfsvergunning wordt afgeleverd aan erkende vluchtelingen. Uit het citaat opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat de Zweedse autoriteiten conform deze bepaling hun wetgeving hebben aangepast, nu zij een verblijfsvergunning voor drie jaar afleveren aan vluchtelingen en een verblijfsvergunning voor dertien maanden aan subsidiair beschermden, telkens verlengbaar. Verder blijkt geenszins dat de Zweedse autoriteiten niet conform voormelde richtlijn handelen bij hun beslissingen om al dan niet de verblijfsvergunning te verlengen. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing op het eerste gezicht geenszins aannemelijk dat de Zweedse autoriteiten zich niet zouden houden aan de internationale en Europese regelgeving die hen bindt. Het argument dat deze verstrengde wetgeving vluchtelingen in een onzekere situatie plaatst en daardoor hun integratie zou bemoeilijken, houdt geenszins op het eerste gezicht in dat er sprake is van enige systeemfout of structurele tekortkoming in het asielsysteem in Zweden. Er blijkt immers niet dat vluchtelingen en subsidiair beschermden met een tijdelijke verblijfsvergunning in Zweden geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt of dat hen de rechten verbonden aan hun status zouden worden onzegd. Wat voorts de implicaties van de verstrengde migratiewetgeving in Zweden op legaal verblijvende derdelanders betreft, wijst de Raad erop dat dit geen betrekking heeft op verzoekende partij die in het kader van de Dublin III-verordening terugkeert naar Zweden.

3.13. Met het blote betoog voorts dat zij in Zweden geen onderdak, werk of middelen van bestaan zal hebben slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij – geënt

op een toonaangevend rapport – waaruit blijkt dat geenszins kan worden gesteld dat de Zweedse autoriteiten hun internationale en Europese verplichtingen niet zouden nakomen of dat verzoekende partij als Dublin-terugkeerder in Zweden het gevaar loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

3.14 Waar verzoekende partij stelt 'refoulement' te riskeren omdat zij al drie keer een asielaanvraag heeft ingediend in Zweden die alle werden afgewezen, merkt de Raad op dat de verwerende partij deze verklaringen in ogenschouw heeft genomen en daaromtrent als volgt heeft gesteld:

"Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij er geen nieuw verzoek kan indienen.

(...)

De Zweedse instanties stemden op 14.05.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

(...)

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 14.05.2024 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

(...)

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij er geen nieuw verzoek kan indienen. Betrokkene stelde dat hij in Zweden onrechtvaardig werd behandeld en geen kansen kreeg. Indien betrokkene wil impliceren dat het onrechtvaardig is dat zijn verzoek in Zweden werd afgewezen benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden aan alle voorwaarden voldeed om erkend te worden als vluchteling maar de Zweedse instanties zijn verzoek toch hebben afgewezen. We merken op dat het niet aan betrokkene is om zijn eigen verzoek te beoordelen. We benadrukken dat Zweden verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de

subsidaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder merken we nogmaals op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

(...)

Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Zweden 3 keer werd afgewezen en hij geen nieuw verzoek kan indienen.

Het AIDA-rapport stelt dat wanneer een verzoek finaal werd afgewezen een verzoeker enkel een nieuw verzoek kan indienen of het verzoek kan laten heronderzoeken als hij nieuwe elementen kan voorleggen. (AIDA p. 73) Dat een verzoek dat in het verleden reeds werd beoordeeld en afgewezen niet in dezelfde vorm opnieuw kan worden ingediend en onderzocht zonder nieuwe elementen aan te brengen duidt ons inziens niet op aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida p. 65)"

De Raad merkt op dat het gegeven dat het verzoek om internationale bescherming in een bepaalde lidstaat werd afgewezen geen reden vormt om een andere lidstaat verantwoordelijk te achten voor de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming. Het Dublin-systeem werd niet in het leven geroepen om in een andere lidstaat een bijkomende aanleg te garanderen indien de internationale bescherming in één lidstaat werd afgewezen. Verzoekende partij stelt dat er geen garantie bestaat dat zij zal worden geregulariseerd en geen zekerheid bestaat dat zij in een asielcentrum zal worden opgevangen, maar zij toont niet aan dat Zweden op basis van de toepasselijke regelgeving verplicht zou zijn om haar, gezien haar situatie, te regulariseren of opvang te verstrekken, noch dat dit automatisch aanleiding geeft tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.15. Verzoekende partij wijst op het verblijf van haar zus, erkend vluchteling, in België. In de mate dat verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM door haar terug te sturen naar Zweden merkt de Raad op dat voormelde verdragsbepaling luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan*

van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen haar en haar zus, waardoor dit precaire gezinsleven niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat het hier niet gaat om de beëindiging van een voortgezet verblijf in hoofde van verzoekende partij, waardoor er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden doorgevoerd.

3.16. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen in de zin van de richtlijn 2008/115/EG en niet op overdrachtsbesluiten zoals bedoeld in de Dublin III-verordening (zie herover RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 (VK); RvV 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977 (VK)). Aangezien de thans bestreden beslissing een toepassingsgeval is van voormelde verordening, kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.17. Verzoekende partij heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest of de Dublin III-verordening. Verzoekende partij heeft ook geen schending aangetoond van artikel 51/5 en/of 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.18. Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 6 EVRM aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, dit nog naast de vaststelling dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest *Maaouia t. Frankrijk* van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

3.19. Naast de vaststelling dat verzoekende partij eveneens nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze haar recht om te worden gehoord – dat onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging – is geschonden, wijst de Raad erop dat zij via het gehoor dat plaatsvond op 6 mei 2024 wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld alle volgens haar relevante informatie aan te brengen bij het bestuur. Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, §80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Uit de bespreking hoger blijkt dat dit niet het geval is.

3.20. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts nog lijkt aan te geven dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, wijst de Raad erop dat het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *"gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep"* (EHRM 26 april 2007, *Gebremedhin t. Frankrijk*, § 66; EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 293; EHRM 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa t. Italië*, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een "aandachtige", "volledige" en "strikte" controle

mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich in casu beroept op een schending van de artikelen 3 en 6 EVRM, en zij vastgehouden is met het oog op verwijdering heeft de Raad thans, zoals blijkt uit de bespreking hoger, deze grieven onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste gezicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van artikel 13 EVRM ligt geenszins voor.

3.21. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Het enige middel is prima facie niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN